

Camdan Kale

Jeannette Walls

Çeviri
Ezgi Kızmaz Ürgen

 epsilon[®]

*Beni ilginç olan herkesin
bir geçmiři olduđuna ikna eden John'a*

Teşekkür

Biz büyürken ve ben bu kitabı yazarken yanımdan ayrılmayan erkek kardeşim Brian'a teşekkür ederim. Ayrıca sanata ve gerçeğe inanan, bu kitap fikrine destek veren aneme; bu kitabın yazılmasıyla ilgili fikrini değiştiren zeki ve yetenekli ablam Lori'ye ve her zaman seveceğim küçük kız kardeşim Maureen'e minnettarım. Tüm o büyük hayalleri kurduğu için de babama ayrıca müteşekkirim.

Sevecenliği, mizah dolu yaklaşımı, azmi ve coşkulu desteği için Temsilcim Jennifer Rudolf Walsh'a, ne kadarının yeterli olduğuyla ilgili keskin duyusu ve gösterdiği içten özen için Editörüm Nan Graham'a ve anlayışlı, duyarlı okumaları için de Alexis Gargagliano'ya özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Jay ve Betsy Taylor, Laurie Peck, Cynthia ve David Young, Amy ve Jim Scully, Ashley Pearson, Dan Mathews, Susan Watson, Jessica Taylor ve Alex Guerrios'a en başından beri gösterdikleri tam destek için şükranlarımı iletiyorum.

Hikâyemi anlatma zamanının geldiğine beni ikna eden

ve ardından bu hikâyeyi benim içimden çekip çıkaran eşim
John Taylor'a ne kadar teşekkür etsem az.

Bir yoldur karanlık ve aydınlıktır orası

Doğrudur cennet denilen yer hiç olmadı ve olmayacak.

—Dylan Thomas,

“Doğum Günündeki Şiir”

I

SOKAKTAKİ KADIN

Takside oturmuş akşam için fazla mı şık giyindim acaba diye düşünürken camdan dışarı baktım ve çöp bidonunu eşeleyen annemi gördüm. Hava daha yeni kararmıştı. Sert mart rüzgârı bacalardan çıkan buharı dağıtıyordu ve insanlar yakalarını kaldırmış halde, kaldırımında hızlı adımlarla yürüyordu. Ben de gitmekte olduğum partiye iki blok kala trafikte sıkışıp kalmıştım.

Annem beş metre uzağında dikiliyordu. Bahar serinliğinden korunmak için omuzlarına eski püskü bir bez parçası sarmıştı ve siyah beyaz teriyer kırmızı köpeği ayaklarının dibinde oynarken annem de çöpü karıştırıyordu. Annemin hareketleri -kafasını çevirisi, çöp bidonundan çıkardığı nesnelerin değerini tahmin etmeye çalışırken alt dudaklarını sarkıtması ve hoşuna giden bir şey bulduğunda çocukça bir neşeye gözlerinin büyümesi- çok tanıdık. Uzun saçları yer yer ağarmış, karışmış ve keçeleşmişti. Gözleri ise yuvalarına çökmüştü ama yine de bana çocuk-

luğumdaki, kayalıklardan suya kuğu gibi dalan, çölün ortasında resim yapan ve Shakespeare’i yüksek sesle okuyan annemi hatırlattı. Elmacık kemikleri hâlâ çıkık ve güçlüydü ama yaz kış dışarıda olduğundan cildi kavruk ve kırmızı görünüyordu. Oradan geçip giden insanlar için New York’taki binlerce evsizden biri gibi görünüyordu muhtemelen.

Annemi son görüşümün üzerinden aylar geçmişti. Bu yüzden kafasını kaldırdığında beni görüp bana sesleneceği korkusuna kapıldım. Benimle aynı partiye giden birileri oradan geçerken bizi birlikte görebilirdi ve annemin kendisini tanıştırmasıyla da sırrım ortaya çıkardı.

Oturduğum koltukta hafifçe kıpırdandım ve taksiciye dönüp beni Park Avenue’daki evime bırakmasını söyledim.

Taksi yaşadığım binanın önünde durdu, kapıcı benim için kapıyı tuttu ve asansör görevlisi de beni dairemin olduğu kata kadar çıkardı. Kocam pek çok gece olduğu gibi yine dışarıda, geç saatlere kadar çalışıyordu. Evde topuklarımın cilâlı ahşap döşemelerde çıkardığı ses dışında hiçbir ses yoktu. Ben hâlâ annemi görmüş olmanın, onun çöp bidonunu mutlu bir şekilde karıştırdığına tanıklık etmenin ve onunla hiç beklemediğim bir anda karşılaşmış olmanın yarattığı şokun etkisiyle afallamıştım. Müziğin beni sakinleştireceği umuduyla müzik setine Vivaldi koydum.

Etrafıma baktım. Yüzyılın başından kalma bronz ve gümüş vazolarla bitpazarlarından topladığım, aşınmış deri kaplı eski kitaplar vardı odada. Çerçevelettiğim Gürcü haritaları, yerde İran halıları ve bir köşede günün sonunda gömülmeyi sevdiğim, kabarık deri koltuk vardı.

Bu daireyi kendim için bir yuva haline getirmeye, her zaman olmak istediğim insanın yaşayabileceği bir yere dönüştürmeye çalışmıştım. Ama bir kaldırıma kıvrılıp yatan anne ve babam için endişelenmeden bu evin tadını hiçbir zaman çıkaramıyordum. Onlar için üzülüyordum ama aynı zamanda onlardan utanıyordum, ailem geceyi geçirmek için sıcak bir yer ve yiyecek bir şeyler bulmakla meşgulken inci küpeler takıp Park Avenue’de yaşadığım için kendimden de utanıyordum.

Ne yapabiliirdim? Defalarca onlara yardım etmeye çalışmıştım ama babam bir şeye ihtiyaçları olmadığı konusunda ısrar ediyor ve annem de her zaman parfüm fisfısı veya sağlık kulübü üyeliği gibi saçmasapan isteklerde bulunuyordu. Yaşamak istedikleri şekilde yaşadıklarını söylüyorlardı.

Annemin beni görmemesi için taksi koltuğunda aşağı doğru kaykıldığımdan beri kendimden- antikalarımdan, kıyafetlerimden ve dairemnden- nefret ediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ben de annemin arkadaşlarından birini arayıp mesaj bıraktım. Bu bizim iletişim kurma yolumuzdu. Annemin telefonla bana dönüş yapması biraz zaman alırdı ama birkaç gün sonra beni aradığında sesi, her zamanki gibi neşeli ve rahat geliyordu, sanki bir önceki gün birlikte öğle yemeği yemiştik. Onu görmek istediğimi söyleyip ona daireme uğramasını teklif ettim ama o, bir restorana gitmek istedi. Annem dışarıda yemek yemeğe bayılırdı. Böylece onun en sevdiği Çin restoranında buluşmak üzere sözleştik.

Restorana geldiğimde annem kanepelerden birine oturmuş menüye göz gezdiriyordu. İyi görünmek için

epey uğraşmıştı. Üzerinde sadece birkaç küçük lekesi olan bol, gri bir hırka vardı ve onun altına da siyah, deri erkek ayakkabısı giymişti. Yüzünü yıkamıştı ama boynuyla şakakları kirden hâlâ siyahtı.

Beni görünce coşkuyla el salladı. “Ah benim küçük kızım!” diye seslendi. Onu yanağından öptüm. Annem masadaki tüm soya ve ördek soslarını ve acı, baharatlı hardal paketlerini çantasına atmıştı. Şimdi de ahşap kâsedeki kurutulmuş erişteleri çantasına boşaltmakla meşguldü. “Daha sonrası için küçük bir atıştırma,” diye açıkladı.

Sipariş verdik. Annem *Deniz Mahsülleri Keyfi*’ni seçti. “Deniz ürünlerini ne kadar sevdiğimi bilirsin,” dedi. Arından Picasso hakkında konuşmaya başladı. Picasso’nun geçmişten bugüne tüm eserlerinin bulunduğu sergiye gitmiş ve onun fazlasıyla abartıldığına karar vermişti. Anneme sorarsanız tüm kübist eserler, ticari safatalardan ibaretti. Picasso, Pembe Dönemi’nden bu yana gerçekten kaydedeğer hiçbir şey yapmamıştı.

“Senin için endişeleniyorum,” dedim. “Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle.”

Annemin yüzündeki gülümseme soldu. “Sana yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüren şey de ne?”

“Zengin değilim,” dedim. “Ama biraz param var. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Bir an durup düşündü annem. “Elektroliz epilasyon yaptırırsam fena olmazdı doğrusu.”

“Ciddi ol.”

“Ciddiyim. Eğer bir kadın iyi görünürse kendini iyi hisseder.”

“Hadi ama anne...” Annemle her konuşmamızda oldu-

đu gibi yine omuzlarımın kasıldığını hissettim. “Ben hayatımı değiştirmene, onu iyileştirmene yardımcı olacak bir şeyden söz ediyorum.”

“Hayatımı değiştirmem için bana yardım etmek mi istiyorsun?” diye sordu annem. “Ben iyiyim. Yardıma ihtiyacı olan sensin. Tüm değerlerin birbirine girmiş.”

“Anne, birkaç gün önce seni East Village’ta çöp karıştırırken gördüm.”

“İyi de bu ülkede insanlar çok müsrif. Kendimce geri dönüşüm yapıyorum ben de.” Önündeki *Deniz Mahsülleri Keyfi*nden bir lokma aldı. “Neden merhaba demedin bana o gün?”

“Çok utandım, anne. Saklandım.”

Annem yemek çubuklarını bana doğrulttu. “Gördün mü?” dedi. “İşte bu. Ben de tam bundan bahsediyorum. Sen çok kolay utanıyorsun. Baban ve ben böyleyiz. Biz neysek oyuz. Bunu kabul et.”

“Peki, insanlara ne söylemeliyim ailemi sorduklarında?”

“Sadece doğruyu söyle,” dedi annem. “Bu kadar basit...”